

Kapitola 1

Akrobacie ve větvích

Princezna Lulu se oběma rukama chytila nejnižší větve a začala se na ní houpat. Po několika zhoupnutích se vyšvihla tak vysoko, že se mohla zavěsit nohama za další větev.

Vlnité černé vlasy jí povlávaly ve větru. Na sobě měla krátké žluté šaty poseté drobnými zlatými korálky. Byly to šaty, ve kterých obvykle lezla po stromech, a momentálně byly velice zaprášené. Na levé ruce měla svůj oblí-

bený šperk – prstýnek se zářícím žlutým topazem.

Asi v polovině stromu rostla dlouhá rovná větev, téměř stejně hladká jako hrazda v její domácí tělocvičně. Tam cvičila moc ráda, ale tady, kde ji zalévala sluneční záře a po tváři hladil vánek, to bylo ještě lepší.

Po levé straně stál královský palác země Undala s rozlehlým nádvořím a fontánou, vpravo se tyčila obvodová zeď, za níž se rozkládaly zlatavé pastviny savany. V dálce viděla slona se zdviženým chobotem, který se časně ráno vydal k napajedlu.

Lulu se usmála a obrátila se zpět ke větvi. Zajímalo ji, jestli by na ní dokázala udělat hvězdu. Vzpřímila se a soustředila pohled přímo před sebe. Byla celá rozechvělá vzrušením. Potom

vytočila jednu nožku, zdvihla ruce do výšky a připravila se na přemet stranou.

„Hepčííí!“ rozlehlo se zdola ohlušující kýchnutí a Lulu leknutím nadskočila. Zavravorala a málem spadla ze stromu. Honem se chytila kmene a podívala se dolů na zem.

Pod stromem stál princ Olaf a hleděl na ni zpod svého blondátého vrabčího hnízda. Lulu si povzdychla. Olaf přijel navštívit Undalu s rodiči, králem a královnou Finie, a od samého příjezdu jí byl neustále v patách. Při dřívějších setkáních na královských plesech a hostinách jí připadal moc milý. Ale teď začínala mít pocit, že je to takový malý všeználek.

Olaf znovu kýchl. „Promiň!“ omluvil se. „Jen jsem se díval. Moc rád se učím akrobatické a cirkusové kousky. Právě včera jsem je tréno-

val ve tvé tělocvičně. Třeba bych tě mohl něco z toho naučit?“

Lula se svezla z větve a přistála před ním s rukama v bok. „Tys cvičil v *mojí* tělocvičně?“

„Přesně tak,“ zazubil se Olaf, kterému to zřejmě vůbec nepřipadalo divné. „A myslím, že začínám být fakt dobrý v chůzi po kladině.“

„Opravdu?“ založila si Lulu ruce na prsou. „A kolikrát jsi tedy spadl?“

„Ále, jen párkrát.“ Olaf vypadal, že se ani trochu nestydí. „Chceš, abych ti ukázal, jak se to dělá? Kdybys měla strach, můžu tě držet za ruku.“

Lulu zajiskřilo v očích. Olaf je ten nejotravnější a nejnafoukanější princ, jakého kdy potkala! „Ne, díky!“ odsekla. „Já udělám na kladině tisíc hvězd a určitě k tomu nepotřebuju nikoho, kdo mě bude držet za ruku!“ Už už se chystala

dodat, že mu předvede, co umí, když ji přerušilo zazvonění gongu, který volal k snídani.

Lulu přiběhla do paláce s Olafem v patách. Dnes ráno chtěla vyrazit do savany s královským rangerem Walterem a nechtěla se opozdit. Proběhla palácovou chodbou, kterou lemovaly police s nádhernými dřevorezby zvířat. Vedle dveří visel obrovský obraz lva stojícího pod fontánou. Ve velké síni právě služky chystaly podnosy se snídaní. Lulu si rychle našla místo u dlouhého dřevěného stolu.

„Dobré ráno, Lulu. Dobré ráno, Olafe,“ pozdravila je s vřelým úsměvem královna Šání, Luluina maminka. „Viděl někdo z vás lady Maliku?“

Lulu zavrtěla hlavou a naložila si na talířek několik teplých rohlíčků s máslem.

„Já ne, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl princ Olaf s rozmáchlou úklonou. „Ale půjdu se po ní podívat, jestli si to přežete.“

Lady Malika byla královnina sestra, která žila na druhém konci Undaly. Byla to velká dálka, a tak je příliš často nenavštěvovala. Patřil jí veliký cirkus ve městě, které Lulu jednou navštívila jako malá holčička. Podobně jako delegace z Finie přijela Malika do paláce na několik týdnů.

„Děkuji ti, princu Olafe. Ale není třeba. Jen mě napadlo, kde může být, když je její pokoj prázdný,“ vysvětlila královna Šání. „Snad měla dnes ráno nějakou důležitou práci, a tak odešla z paláce časně.“

Lulu se mračila na prince Olafa, který její mamince zdvořile nabízel rozpečené rohlíčky,

a nejvíc na světě si přála, aby místo něj byly přijely na návštěvu její kamarádky, princezny Emilka, Klarabela a Džaminta. Věděla, že by si Undalu s jejími rozlehlými pastvinami, kde se to jen hemžilo divokými zvířaty, ihned zamilovaly. Roztouženě si povzdechla právě ve chvíli, kdy se pod oknem rozlehlo hlasité zatroubení na roh.

„To je Walter! Určitě už se chystá jet,“ zvolala a rozběhla se ze síně k přednímu schodišti.

„Pomalu, Lulu! Musíš pořád všude tak lítat?“ volala za ní královna.

Lulu si naskočila do terénního auta vedle Waltera, který se na ni usmál. „Tak jedem!“ vykřikla.

Namířili si to mezi vysoké palácové brány, až jim od kol odletovaly spršky červené hlíny.

